

Editorial

1

Vivim un temps, a on predominem les notícies de tipus preocupant, i cada vegada són més les persones que viuen el present amb molt de patiment, degut a dificultats econòmiques, i sense cap esperança per a un futur millor. Com no és fàcil dir quines mesures concretes s'han de prendre, s'ha posat de moda per part dels polítics d'utilitzar metàfores marineres en els seus discursos. Així s'ha popularitzat el tema del poema de Kavafis, i se'ns convida a posar rumb cap a Itàlia; se'ns recorda l'enfonsament del Titànic, i se'ns parla del perill que la nostra societat embarranqui i pateixi la mateixa sort que el Concòrdia. Ara bé, malgrat que se'ns auguren tempestes en la mar i dificultats en la travessa, no hem de caure en el pessimisme ja que, ja que se'ns assegura que els capitans del vaixell (polítics, gestors econòmics) aguanten en mà ferma el timó, i tenen molt clar que segueixen una bona carta de navegació, i sabran com conduir enmig de la mar embravida, el vaixell a bon port, a Itàlia.

Totes aquestes imatges poden ser suggerents, el que no se'n diuen és, quants naufragis moriran enmig de la travessa?, i quines penalitats ens esperen fins que arribem al port?. Quant de llast hauran de tirar a mar, perquè el vaixell no se'n enfonsi?, i sobretot si arriba el moment de l'enfonsament total, continuarà tenint vigència la llei del mar "els infants i les dones primer"? això és, el més petits i indefensos tenen prioritat.

No dubto que la nau fa camí, i la fa amb moltes dificultats, i també que maularadament són molts els llançats per la borda, per assegurar, com succeí en el Titànic, que els passatgers de classes més acomodades es puguin salvar. Enmig de les dificultats s'imposa, la llei del "salvase quien pueda!". I els que poden no són els més febles.

Aconsellaria als patrons del vaixell, que es compressin uns prismàtics, i centressin la seva atenció en diferents indrets de la costa, i s'adonessin com viuen molts homes i dones, que pateixen la realitat, això és que toquen de peus a terra, i que no han trobat lloc en el vaixell, bé perquè mai hi ha pogut pujar, o perquè s'han vist obligats a baixar ja que no tenien els mitjans econòmics per costejar-se el preu del passatge.

I aleshores, s'adonaran que han de tornar a mirar la brúixola, ja que els qui no han pogut pujar a bord, van en direcció contrària, tornen a enrere. Així podran veure que el barraquisme ha tornat a les nostres ciutats, encara que ara se'ls hi diu assentaments. I si són observadors, anotaran a la bitàcola de la navegació que una família de romanesos ha mort, degut a les condicions d'inseguretat que vivia en un descampat del Poble Nou, molt a prop del districte 22 @, símbol de la innovació i el progrés.

També, s'adonaran que les nostres ciutats hi ha edificis construïts amb molt d'enginy i que són representatius de la més avançada tendència de la moderna arquitectura, però que al costat hi ha molts homes i dones que dormen al ras, o sota els portals d'aquestes cases, o en l'interior dels caixers automàtics de les entitats bancàries. Allà on es guarden i es negocien els diners d'uns, altres, com si es veiessin obligats a ser-ne els guardians, hi passen la nit.

I si afinen la vista, no els hi passarà desapercebut que al costat d'esglésies, convents, seus de la Creu Roja, temples evangèlics, dependències de Càritas, hi ha unes cues de gent que van a pidolar a alguns paquets de menjar, o que els hi tramitin alguns ajuts socials, i els ajudin a poder fer els tràmits, cada vegada més complicats, per cobrar una misèrrima prestació social.

Podran observar que no tant sols les gavines van a buscar el menjar en les restes orgàniques que generen els viatgers del vaixell. Com si hi hagués produït una mutació, ara homes i dones, semblants a les gavines, s'amunteguen al costat dels contenidors de les deixalles cercant, menjar, o restes de ferralles, per poder sobreviure.

Junt a tot això, podran deixar constància en la bitàcola, que hi ha grans contrastos en les nostres ciutats, mentre la ciutat que és Cap i casal de Catalunya, espera, que com un nou manà, caigut del cel, la construcció d'un gran complex urbanístic a on sigui possible el joc i la diversió, d'altres ja han perdut la il·lusió de poder gaudir d'una vida que sigui digna de la seva condició de persona.

I posats a escriure sobre contrastos, no els hi passarà de llarg, als patrons del vaixell, que mentre ens afanyem per fer normes, perquè els carrers estiguin ben presentables pels turistes, i multem a les persones que han trobat com únic recurs per viure llogar el seu cos, els diaris i televisions a on escriuen i opinen persones que qualifiquen la prostitució com una forma d'esclavisme, no dubten a publicitar els llocs, això sí, tancats, a on es podran trobar les persones que ofereixen sexe a canvi d'uns diners.

Segur que ha arribat el moment que fem la travessa amb un altre vaixell, un vaixell a on els viatgers no se separin per categories, i que ningú es vegi obligat a quedar-se en terra. Hi ha una barca, que no la trobareu publicitada en els catàlegs de viatges turístics, ja que és molt humil, però que assegura que tots els que viatgen ho fan guiats per algú que aparentment dorm, però que vetlla per la tripulació, i que el bitllet per fer la travessa, és molt especial. El preu és la solidaritat, la compassió, la tendresa envers els més petits, en una paraula l'amor.

Bona Pasqua
JMJC

Caminem junts en la diversitat

Celebració diocesana de la Jornada mundial de les migracions

22 de gener de 2012

2

Sota el lema „la participació ens enriqueix, som-hi“, se celebrà el diumenge dia 22 de gener, a la Parròquia de Santa Coloma de Gramenet, la Jornada diocesana del dia de les migracions.

Com en les edicions anteriors, l'acte el convocà: Càritas diocesana, el grup de "caminem junts en la diversitat", i la Delegació de Pastoral Social, i enguany l'organització anar a càrrec de les parròquies de l'arxiprestat de Sant Coloma.

La celebració començà a les 11 del matí amb la participació de l'Eucaristia dominical de la parròquia de Santa Coloma presidida per Mn. Salvador Bacardit, rector i delegat episcopal de Càritas, Mn. Bacardit i concelebrada per mossens de la parròquia i de la Delegació de Pastoral Social. AA l'inici de la Missa, Mn. Bacardit dóna la benvinguda en nom de les comunitats de Santa Coloma als nombrosos emigrants presents, més 200. Com ja és costum en aquestes celebracions, les lectures, pregàries es llegiren en diversos idiomes.

L'acte continuà en l'escola municipal, "las Palmeras" a on, un regidor de l'Ajuntament de Santa Coloma, presentà la realitat d'aquesta població, i agrair que s'hagués escollit aquesta localitat per celebrar la jornada. Roser Noet Badia, en nom de les comunitats de l'Arxiprestat introduí la presentació d'algunes realitats d'integració que hi ha a Santa Coloma. Després diferents responsables de les entitats: Intragramenet, Càritas Diocesana, i grup Rialles ens explicaren el funcionament i activitats de les seves entitats.

El dinar, cap a les dues del migdia, fou un moment per compartir, no tant sols el menjar sinó i sobretot vivències, anècdotes entre el més de centenar d'assistents.

A la sobretaula, diferents grups convidaran a participar en danses, i un grup de joves de la parròquia, escenificaren diferents parts del retaule de Santa Coloma

Cap 2/4 de 5, de nou a la Parròquia, hi hagué una pregària, a on es reflexionà sobre el fragment del "judici final" de l'Evangeli de Sant Mateu. En aquesta pregària es feu present el Sr Cardenal Arquebisbe, qui feu una reflexió sobre el text evangèlic, i ens recordà que a l'Església ningú és foraster.

Roser Noet dóna les gràcies als convocants per haver triat Sant Coloma, com a lloc per celebrar la Jornada. A continuació Mn. Josep M Jubany, delegat de pastoral social, agrair la presència de Sr Cardenal, i la col·laboració i participació de les parròquies de Santa Coloma. La pregària de Parenostre la Benedicció del Sr Bisbe, concloué l'acte.

"Caminem junts en la diversitat", Càritas diocesana i la Delegació de Pastoral Social, manifesten el seu agraïment per la valuosa col·laboració, i acolliment de la direcció de l'Escola les Palmeres, les comunitats parroquials de Santa Coloma,

Nº 195

Plataforma d'entitats cristianes amb els emigrants

Què són els Centres d'Internament d'Estrangers i què hi està passant 24 de gener de 2012

El dimarts 24 de gener es va celebrar l'acte: Què són els Centres d'Internament d'Estrangers i què hi està passant, convocat per la Plataforma d'entitats cristianes amb els immigrants, per presentar el seu posicionament i denunciar la realitat que es viu als CIE d'Espanya.

La sala estava plena a vessar per escoltar les experiències de Cristina Manzanedo, coordinadora de l'Informe "Mirada tras las rejas" de l'ONG Pueblos Unidos, sobre el CIE d'Aluche (Madrid), i la Cristina Fernández, membre de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la UB, que ha participat en l'elaboració de l'Informe de la xarxa Migreurop sobre 4 centres espanyols, entre ells, el CIE de la Zona Franca de Barcelona.

Cristina Manzanedo va explicar que Pueblos Unidos és una entitat que treballa des de fa molts anys amb població immigrant i va conèixer la realitat del CIE d'Aluche a través del que els explicaven els familiars de les persones que estaven retingudes. Les seves històries parlaven d'unes condicions de vida sense cap garantia, així com la vulneració de drets fonamentals. Davant aquestes informacions, van decidir contactar amb el CIE per poder comprovar la situació dels interns. Durant l'any 2009, membres de l'entitat hi van poder entrar i el que van veure era tan greu que, l'any 2010, van demanar al Ministeri de l'Interior permís per poder-hi entrar com a entitat social. Diverses vegades se'ls va denegar però, finalment, aquell mateix any van rebre una bona notícia: es van constituir uns jutjats que tenien la funció de vigilar i controlar les deficiències d'aquests centres. L'any 2011, un d'aquests jutjats va demanar al Ministeri de l'Interior que complís la llei i hi deixés entrar les organitzacions socials.

Durant la seva exposició va denunciar que en aquests centres hi havia recloses persones amb un perfil més ampli i heterogeni que el que defineix el marc legal dels CIE, ja que a més de persones sense permís de residència i treball, gent amb condemnes penals i sense arrelament social, hi van trobar persones amb fills menors, arrelades a la societat d'acollida, que no havien comès cap delictes ni cap acció que comportés dany social o a tercers, i que simplement aspiren a viure millor o amb dignitat.

Va explicar que són uns espais gestionats pel Cos Nacional de Policia on hi prevalen els criteris de control i seguretat, enfront els drets i necessitats de les persones, i on les persones recloses no reben cap tipus d'informació sobre com està el seu cas, no saben si les expulsaran o no, ni quan, per tant, no saben quin serà el seu futur. Aquesta desinformació els genera molta angonya i patiment.

Cristina Manzanedo també va explicar que es respirava "por dels interns cap a la policia, tensió i violència", i alguns d'ells els van explicar els maltractaments que havien patit. En aquests casos mai s'ha aplicat un càstig a l'agressor perquè molts policies porten les plaques identificatives poc visibles, fet que impossibilita que la víctima pugui identificar-los i, a més, la fiscalia mostra molt poc interès per aclarir els fets.

Davant d'aquestes i altres vulneracions de drets de les persones internes, Cristina Manzanedo va exposar els canvis que demanen per millorar aquests centres, com és aplicar un model de gestió mixta entre el Cos Nacional de Policia i funcionaris que depenguin del Ministeri de Treball i Seguretat Social. L'elaboració d'un reglament garantista, en el qual també pugui participar la societat. Que es potenciï la figura dels jutjats de vigilància i control per assegurar una veritable tutela judicial. I l'eliminació de la Circular 1/2010 de la Comissió general de Extranjeria y Fronteras, que "empara les batudes d'acord al perfil racial de les persones i no pas vinculades a actes violents", fet que obre les portes dels CIE a persones que no hi haurien de ser.

3

Plataforma d'entitats cristienes amb el immigrants

4

L'acte va continuar amb la intervenció de Cristina Fernández, qui va presentar la situació del CIE de la Zona Franca i va explicar que, a diferència del que ha aconseguit Pueblos Unidos a Madrid, "cap entitat social ha obtingut permís per entrar en aquest CIE, per tant, l'única via d'accés és fer visites com fan els familiars, amb les restriccions que això comporta". Va continuar explicant que les visites s'han de fer a través de mampares, sense contacte físic i, si hi ha presència de menors, aquests es poden apropar o no al seu familiar depenent del criteri del policia. Davant d'aquests fets, Cristina Fernández denunciava que "no hi ha cap jutge encarregat de suplir la manca d'un reglament sobre els CIE, per tant, això provoca que els espais d'impunitat en aquests centres sigui la norma.

Després de les intervencions de les dues ponents, es va llegir el manifest elaborat per la Plataforma d'entitats cristianes amb els immigrants, en el qual van fer una crida a la societat per exigir al Govern espanyol que es tanquin aquests Centres d'Internament o, en el seu defecte, s'aprovi un reglament regulador que corregeixi totes les seves deficiències, tal com exigeix la Llei, i que es prenguin totes les mesures adequades a fi que en aquests centres es respecti plenament la dignitat i els drets de les persones que hi són internades. Per últim, les entitats membres de la Plataforma van mostrar la seva disponibilitat a oferir atenció social, humana i religiosa en el CIE de Barcelona.

Article extret del web de Càritas Diocesana de Barcelona

Plataforma d'entitats cristianes amb els immigrants

Manifest: Una pràctica legal contra els drets humans: els Centres d'Internament per a Estrangers (CIE)

Barcelona, 24 de gener de 2012

5

Les dues morts, que han tingut lloc recentment en el Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de Barcelona, han posat sota l'atenció dels mitjans de comunicació una realitat molt poc coneguda per l'opinió pública: la pràctica de la detenció, l'internament i l'expulsió forçosa de persones immigrades del nostre país, per part de les forces de seguretat de l'Estat.

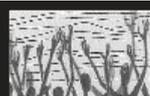
D'acord amb la legislació que s'ha anat promulgant des de mitjans dels anys 80, a Espanya, com en altres països del nostre entorn, l'entrada o permanència en el territori de l'Estat, sense els permisos administratius necessaris, és sancionada legalment amb multa o expulsió del país. També es sanciona amb l'expulsió la comissió d'activitats delictives o il·legals. La sanció d'expulsió comporta, alhora, la prohibició d'entrada al nostre país, en determinats períodes. D'acord amb aquesta normativa, les autoritats espanyoles procedeixen diàriament a l'expulsió de nombroses persones..

Però el que és realment molt desconegut públicament és que la legislació espanyola (com la d'altres països europeus) autoritza les autoritats administratives competents, amb el vistiplau del jutge, a internar en centres de detenció aquelles persones sobre les quals recau un procediment d'expulsió, no com a sanció, sinó amb la finalitat de garantir que aquesta expulsió es durà a terme.

L'estada en aquests centres de detenció, els denominats Centres d'Internament per a Estrangers (CIE) només pot tenir lloc mentre es tramita el procediment d'expulsió i amb un termini màxim de seixanta dies, al final del qual els afectats han de ser expulsats o posats en llibertat. La realitat és que una part dels interns (l'Administració no en facilita xifres) són expulsats i els altres són posats en llibertat per impossibilitat de practicar l'expulsió dins del termini establert o per motius diversos (legals, tècnics, burocràtics...).

És aquesta una pràctica moralment acceptable? Certament, les autoritats dels països receptors d'immigració i més si aquesta és molt important, han de tenir la possibilitat d'establir regulacions i limitacions adequades del fet migratori, per tal de garantir que aquest es desenvolupi de forma ordenada i protegir l'interès general, la convivència i la cohesió social. Ara bé, resulta molt dubtosa la justificació d'una mesura com és la privació de llibertat fins a seixanta dies de les persones sotmeses a un procés d'expulsió, per una qüestió purament administrativa com és el simple fet de no tenir autorització d'estada a Espanya. Tenim seriosos dubtes que sigui proporcionat i just privar d'un dret humà, fonamental i bàsic, com és la llibertat, i, a més, durant un període tan llarg de temps, a persones que no han comès cap delictiu ni cap acció que comporti dany social o a tercers, i que simplement aspiren a viure millor o amb dignitat.

En tot cas, el més preocupant és la manera com es practica, al nostre país, l'internament dels estrangers en procés d'expulsió. Nombroses institucions, com ara el mateix Defensor del Poble, Col·legis d'Advocats i ONG han denunciat repetidament i des de fa anys, les greus deficiències d'aquests centres:

Plataforma d'entitats cristianes amb els immigrants

6

- o La seva inadequada concepció com a presons;
- o La manca d'una regulació adequada del règim de vida i dels drets dels interns (com exigeix la Llei) sense un veritable control judicial per tutelar-los;
- o La insuficient atenció sanitària;
- o La manca quasi total d'atenció social, psicològica o religiosa a unes persones que es troben en una situació angoixant, que porta en alguns casos al suïcidi;
- o L'absoluta manca de transparència sobre el que s'esdevé en el seu interior, al qual es denega l'accés a entitats socials que podrien prestar una valuosa atenció a les persones internades;
- o La total absència d'activitats culturals o de lleure en els centres, que aboca els interns a una perjudicial ociositat durant tota la seva estada, que agreuja el seu malestar;
- o Les restriccions injustificades per comunicar-se amb els seus familiars o amb l'exterior;
- o Les dificultats per obtenir una adequada defensa i orientació jurídica, sumades a la mala informació que reben sobre la seva situació i el patiment per la incertesa de no saber si finalment seran expulsats o en quin moment;
- o Finalment, les denúncies de maltractaments, arbitriarietats i tracte desconsiderat que massa sovint reben els interns, per part dels funcionaris responsables de la seva custòdia.

En conseqüència, la situació actual als centres d'internament d'estrangers no és compatible amb les garanties pròpies d'un Estat Democràtic i de Dret ni respectuosa de la dignitat humana i els seus drets fonamentals. Es per això que ens unim a totes aquelles veus que exigeixen al Govern espanyol que es tanquin aquests Centres d'Internament o, en el seu defecte, s'aprovi un reglament regulador que corregeixi totes aquestes deficiències, tal com exigeix la Llei, i que es prenguin totes les mesures adequades a fi que en aquests centres es respecti plenament la dignitat i els drets de les persones que hi són internades. En aquest sentit, les entitats membres d'aquesta Plataforma, com ja hem comunicat a l'Administració (obtenint-ne la negativa com a resposta), mostrem de nou la nostra disponibilitat a oferir atenció social, humana i religiosa a les persones internades en el CIE de Barcelona.

Finalment, volem expressar el nostre desig que tant al Parlament com a l'opinió pública s'obri un debat profund sobre l'existència d'aquests centres i sobre la legitimitat de la detenció, l'internament i l'expulsió d'estrangers que preveu actualment la legislació espanyola.

Plataforma d'Entitats Cristianes amb els immigrants
24 de gener de 2012

ACO, CARITAS, CINTRA-BENALLAR, CON VI VIM, CRISTIANISME I JUSTÍCIA, CRISTIANS PEL SOCIALISME, DELEGACIÓ DE PASTORAL OBRERA DE BARCELONA, DELEGACIÓ DE PASTORAL SOCIAL DE BARCELONA, EKUMENE, FUNDACIÓ ESCOLA CRISTIANA, FUNDACIÓ MIGRA-STUDIUM, GOAC-HOAC, GRUP DE JURISTES RODA VENTURA, JOC, JUSTÍCIA I PAU, INTERCULTURALITAT I CONVIVÈNCIA, PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DEL PI, PASTORAL AMB IMMIGRANTS (PAI), RELIGIOSES EN BARRIS, UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA (URC), BAYT-AL-THAQAFÀ, INICIATIVES SOLIDÀRIES, COMUNITAT DE SANT EGIDI, FUNDACIÓ LA SALUT ALTA I COMUNITATS DE VIDA CRISTIANA.

**Plataforma
d'entitats cristianes
amb els immigrants**

Pastoral Penitenciària

L'Església sempre estarà al costat dels més necessitats

(Entrevista al Pare José M Carod, director del Secretariat de Pastoral Penitenciària SEPAP, arrel de la Jornada de formació per a voluntaris de Pastoral Social del passat 28 de gener de 2012)

Fa gairebé quinze anys que és capellà de la presó de joves de Barcelona, primer a la Trinitat i ara a Quatre Camins. El seu compromís amb els presos, però, va molt més enllà. Arrenca del seu carisma mercedari i el porta a intentar donar resposta al Senyor les 24 hores del dia. El P. José María Carod (Alcorisa 1957) viu actualment a la llar Mercedària de Can Travi, un dels pocs recursos existents per als presos que, sense família ni possibilitats econòmiques opten al tercer grau o a la llibertat condicional. Allí conviu amb dos frares mercedaris més i amb deu interns de les diverses presons de Catalunya. "No hi ha descans, no hi ha intimitat, però és molt gratificant", assegura. Algú podria pensar que la seva és una vida lliurada a l'article 25 de la Constitució espanyola - el que fa referència a la rehabilitació dels presos-, però ell té molt clar que la seva entrega té com a referència un altre capítol 25, en aquest cas de l'Evangelí de sant Mateu: "Ere a la Presó i vingueru a veure".

7

Amb quin objectiu el SEPAP ha organitzat la jornada "Després de la presó, què? 4 cases, 4 capellans, 40 presos"?

Hem volgut organitzar aquesta jornada perquè creiem que només allò que coneixem pot ser valorat i estimat. Creiem que com a Església necessitem conèixer allò que tenim i així afavorir i potenciar la fraternitat, potenciar l'autoestima, la crítica i també l'ajuda recíproca. Pretenem deixar un missatge clar: l'Església «sempre» estarà al costat dels més necessitats. Podem parlar de crisi a mil nivells, però mai parlar de crisi de caritat. Si la crisi fereix la caritat, fereix l'arrel mateixa de la fe, amb la qual cosa hauríem de replantejar-nos moltes coses.

Què destacaria de les quatre experiències presentades?

Destacaria la pluralitat i el compromís personal i institucional. Pluralitat perquè es presenten quatre cases d'acollida per a presos amb permisos, en tercer grau, en llibertat condicional i en llibertat definitiva. Totes amb un denominador comú: preparar per al després de la presó. Al capdavant sempre hi ha un capellà de presó; en convenis amb la Generalitat o sense; per iniciativa personal o com a fruit d'un compromís carismàtic d'ordre religiós. I a les quatre cases el mateix objectiu: ser pont de rehabilitació per als presos, un deure constitucional que fa aigües...

Vol dir que s'està «incomplint» la Constitució?

L'article 25.2 de la Constitució espanyola estableix que «les penes privatives de llibertat i les mesures de seguretat estaran orientades vers la reeducació i reinserció social». La rehabilitació dels presos és, doncs, un compromís constitucional. Davant les mancances que provoca la privació de llibertat i la vida a la presó, en aquesta rehabilitació tenen un paper important els recursos que actuen de pont entre la vida de la presó i la vida en societat, com poden ser, per exemple, les cases d'acollida. En aquest sentit, hi ha un gran buit en l'oferta de cases d'acollida perquè els interns sense recursos, sense família, sense referència, molts d'ells fins i tot sense papers, puguin gaudir del tercer grau penitenciari. Sense aquest recurs, els presos han de passar tota la condemna a dins de la presó, o esperar diversos mesos per gaudir dels permisos, i això no n'afavoreix, per descomptat, la reinserció en la societat.

Que cadascú tregui les seves conclusions, però no sembla que sigui la millor resposta al deure constitucional.

Pastoral Penitenciària

L'oferta de places d'acollida no cobreix les necessitats existencials?

Per descomptat que no. Per posar un exemple, actualment els interns que gaudeixen de permisos penitenciaris han d'esperar gairebé dos mesos per tenir plaça a les nostres llars, que volen ser com petits oasis enmig del desert de la presó. Se'ls ofereix un espai familiar, on poden gaudir amb tranquil·litat i confiança dels seus dies de permís o del seu tercer grau. Això és molt important per a la reinserció.

Suposo que les retallades socials previstes per la Generalitat empitjoraran encara més la situació...

Està previst que les ajudes es redueixin gairebé a la meitat. És una pena i una tristesa molt gran veure com es retallen partides tan essencials. Seria fantàstic que la societat no necessités aquestes cases, perquè això voldria dir que l'administració assumeix el seu compromís constitucional, però la realitat és que les necessita.

La reinserció continua sent avui una utopia?

Com diuen alguns, la reinserció és possible malgrat la presó. Com a cristians, a més, la reinserció és possible perquè tenim esperança en la reconstrucció de l'ésser humà. Jo crec que és possible la rehabilitació, però sembla que poques persones en aquesta societat hi creuen. Els nostres dirigents haurien de creure més en la rehabilitació. De fet, com ja hem dit, és un deure constitucional que estan obligats a complir.

Això passa per canviar el sistema radicalment?

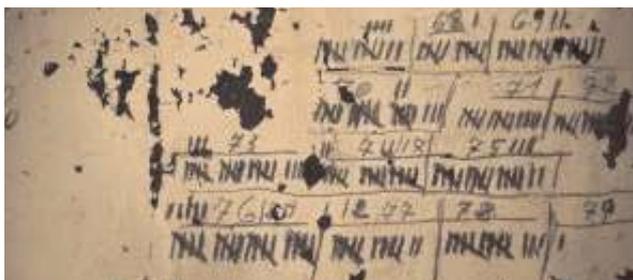
Realment, una presó com la que tenim actualment a Espanya no té cap futur. Un model a seguir hauria de ser el de la Unitat Terapèutica Educacional de Villabona, a Astúries, que dona molt bons resultats i que es podria adaptar a cada realitat autonòmica i social.

Així no podem continuar. La presó és un dels principals fracassos del segle XX. Estem al segle XXI i encara no ens n'hem adonat. Hauríem de tendir a evitar el sistema penitenciari, i per això, tal com ja fan en alguns països del nord d'Europa, la principal inversió és l'educació. També estan desenvolupant molt les mesures alternatives a la presó, on el pres pot créixer com a persona, és a dir, reconèixer els errors, assumir la culpa i a partir d'aquí demanar perdó a les víctimes i iniciar la reconstrucció. Per això calen polítics valents, que comptin a més amb el suport social, cosa que malauradament avui no és gens freqüent.

Com valora el paper de l'Església en la reinserció dels presos?

Som aquí. En silenci i des del silenci. A Espanya estan compromesos directament en la pastoral penitenciària gairebé 150 capellans i prop de 3.000 voluntaris...

A Catalunya som 12 capellans més alguns capellans col·laboradors i 250 voluntaris. El compromís a dintre ja està donant fruits, cal compromís a fora. Tristament la nostra forma de pensar respecte dels presos està totalment condicionada pels mitjans. La realitat penitenciària (presos, famílies, víctimes, educadors, funcionaris...) és una altra i molt diferent. Una realitat de la qual de vegades podem sentir-nos orgullosos, però que majoritàriament ens fa posar vermell. Enmig d'aquests extrems es fa present l'Església a través de capellans i voluntaris. Però cal molt encara, moltíssim. Trobem a faltar suport de les comunitats cristianes de l'exterior, comprensió, sentit crític... La pastoral penitenciària no és responsabilitat d'uns quants capellans i voluntaris, sinó una assignatura pendent de tota la comunitat eclesial: «Era a la presó i vinguéreu a veure'm» (Mt 25).

Pastoral Gitana

Benvinguda al nou Secretari de la Pastoral Gitana de l'Arquebisbat de Barcelona

9

Salud y Libertad

Desde el Secretariado social de la Pastoral Gitana, seguimos en el camino iniciado por nuestros predecesores. Lo cierto es que no hay organismo público ni privado que haya echo más por la Comunidad Gitana que la Iglesia Católica Apostólica y Romana.

El objetivo y el cometido del Secretariat de Pastoral Gitana es sensibilizar a la opinión pública, en general, y a la comunidad cristiana, en particular, sobre las actitudes humanas y cristianas ante los gitanos: velar por su acogida en el seno de la Iglesia, acompañamiento, respeto, atención y colaboración para la resolución de sus problemas y prestar atención a las circunstancias y necesidades que se deriven de la pertenencia a una etnia y cultura diferente y sus peculiaridades propias. Caminar juntos, peregrinos en la fe, de la mano, hacia la Jerusalem celeste, encarnada ya, aquí en la tierra.

Aun sabiendo de que no habrá evangelización de la comunidad gitana sin una inculturación del Evangelio en las claves fundamentales de la mentalidad gitana, seguiremos apostando por el reto que hoy supone la evangelización de la Iglesia Católica en la Comunidad Gitana.

Un gran repte que hem d'afrontar amb l'ajuda de Deu, la Majari i el Beat Ceferino, des d'una profunda renovació de la nostra experiència de fe (Nova Evangelització).

Animados y sostenidos por la ilusión y el testimonio de centenares de personas que han dado la vida por la Pastoral Gitana en Cataluña y con cuantos nos acompañan en nuestra reflexión pastoral,

Animo y Adelante Opré Romá

Gmà. J. Alberto Pérez, oca

Celebració del dia internacional del Poble Gitano

La comunitat gitana de Barcelona es sumà a la celebració del Dia Internacional del Poble Gitano, aquest 8 d'abril, amb una cerimònia floral al riu Besòs. L'acte, que és un homenatge a la llibertat i als avantpassats, culmina tota una setmana d'activitats de difusió de la cultura gitana.

Les dones llançaren flors i pètals al riu i els homes dipositaren espelmes. Així transcorregué la cerimònia del riu, l'acte més simbòlic de la celebració del Dia Internacional del Poble Gitano.

Arreu del món, el 8 d'abril, se celebra aquesta festivitat, que commemora el primer Congrés Internacional Gitano, que va tenir lloc a Londres i en el qual es va aprovar una bandera i un himne comuns.

De fet, la bandera gitana, blau, verd i amb una roda vermella, no ha faltat en aquest acte, que és un homenatge a la llibertat, un dels valors principals d'aquesta comunitat, i també als avantpassats, en especial als que van perdre la vida en el genocidi nazi.

Una setmana de cultura gitana

La cerimònia floral al riu Besòs culminà una setmana d'activitats que tenien per objectiu donar a conèixer entre els ciutadans la diversitat d'aquesta cultura.

Així, a través de concerts, conferències o degustacions gastronòmiques s'han posat en relleu els valors propis d'aquest poble, com és la família, i els elements culturals característics, com la llengua caló.

També han tingut lloc actes institucionals a l'Ajuntament de Barcelona i el Parlament de Catalunya.

El dia 8 d'abril amb la Font Màgica de Montjuïc il·luminada amb els colors de la bandera del poble gitano es posa el punt i final a la celebració.

Article del web de l'Ajuntament de Barcelona

Lliurament del Memorial Cassià Just a la germana Teresa Losada

La Generalitat de Catalunya reconeix amb aquest guardó la seva gran tasca social

«La germana Teresa Losada és profeta de la integració i promotora d'una nova civilització: la de la comunió. Per a ella, l'única religió vàlida és la del cor.» Amb aquestes paraules, sor Lucía Caram, religiosa dominica del convent de Santa Clara de Manresa, va definir la guardonada amb el II Memorial Cassià Just. Aquest guardó representa un reconeixement a l'extraordinària tasca social de Teresa Losada en favor de les persones immigrades, sobretot les provinents del Magrib, amb atenció especial a infants, joves i dones.

El dimecres 21 de març va tenir lloc al Palau de la Generalitat de Catalunya el lliurament del II Memorial Cassià Just, presidit per Joana Ortega, vicepresidenta del Govern català i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals. També hi van participar a la taula presidencial Xavier Puigdollers, director general d'Afers Religiosos; Francesc Torralba, president del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa, i sor Lucía Caram. L'any passat el guardó es va atorgar al cardenal Carlo Maria Martini.

El Memorial Cassià Just pren el nom de qui va ser abat de Montserrat des del 1966 fins al 1989 i vol reconèixer les aportacions a la construcció d'un espai comú basat en la ciutat com a respecte a la diversitat, en el marc d'una societat moderna, justa i democràtica. «El P. Cassià era un home de diàleg i de gran sensibilitat social. Va ser constructor de ponts entre les diverses tradicions religioses», va afirmar Joana Ortega.

Un llegat cabdal

Francesc Torralba va ser l'encarregat de fer una semblança biogràfica del P. Cassià M. Just (1926-2008). «Fer memòria dels grans homes i dones que han configurat aquest país —va dir— és una obra d'amor, un deure i un estímul.» I va afegir que el P. Cassià és «d'aquelles personalitats polièdriques i polifacètiques que han esdevingut un referent en diferents àmbits, com el de l'espiritualitat, que ell va articular de manera molt creativa».

«El P. Cassià era un home de profunda espiritualitat, que manifestava a través de l'obertura a tot tipus de creences, cristianes i no cristianes; un home d'acció social, que palesava la seva preocupació pels col·lectius més vulnerables, i un home que mostrava sempre l'arrelament al seu país, mitjançant la llengua, els costums, les tradicions... El seu llegat mereix ser recordat», va observar Torralba.

Dona de cor universal

El jurat del guardó estava format per cinc persones: Joana Ortega, Xavier Puigdollers, Francesc Torralba, el caputxí Joan Botam i la sociòloga Lena de Botton. «En aquest veredict, el jurat ha valorat principalment la tasca que la germana Teresa Losada ha dut a terme al capdavant de l'associació Bayt Al-Thaqafa (Casa de Cultura), una entitat amb seu a Barcelona i a Sant Vicenç dels Horts, que té com a objectiu ajudar les persones d'origen àrab residents a Catalunya per aconseguir-ne la inserció social, sense que perdin les seves arrels.

L'associació organitza activitats per a l'alfabetització en català i en castellà, cursos de promoció de la dona i de formació professional, activitats de suport a la llengua i a la cultura àrab dels infants, etc.», va informar Xavier Puigdollers.

Per la seva banda, sor Lucía Caram va voler ressaltar que aquest acte institucional «entranyable, de justícia i de reconeixement» tenia com a propòsit retre homenatge «a una dona de cor universal». «Teresa Losada —va subratllar la ponent— ha obert camins d'acollida i convivència, des de la humilitat i el diàleg, amb els germans musulmans. S'ha endinsat de ple en la tasca d'una nova consciència, d'un nou humanisme, amb un tarannà molt flexible. Ella creu en el rostre macroecumènic de Déu.»

Pluralitat cultural

Després de la projecció d'un vídeo, on s'entrevistava la guardonada, Joana Ortega va procedir a lliurar el guardó a la germana Teresa Losada, enmig dels aplaudiments dels nombrosos assistents. Tot seguit, va pronunciar unes paraules d'agraïment: «En nom de Bayt al-Thaqafa i de tots els homes i les dones vinculats a la nostra entitat, us agraim profundament aquesta distinció. Sens dubte, la pluralitat cultural anuncia una nova civilització i esdevé una aportació substancial en la recreació del concepte de ciutadania. Només en l'encontre amb l'altre es produeix la transformació.» Losada va assegurar que «tots junts aconseguirem treure'ns de sobre la por que ens paralitza i, d'aquesta manera, recuperarem el coratge de ser dones i homes en harmonia amb nosaltres mateixos en primer lloc, i després amb l'univers amb Déu. I demà, de fet un demà que ja és avui, tot començarà indefugiblement a ser diferent, perquè només la comunicació i l'intercanvi poden transformar el nostre etnocentrisme i abraçar-nos en una relació construïda amb el diàleg i l'encontre, un camí que duu a la certesa que tots plegats compartim la mateixa naturalesa i formem part de la mateixa humanitat».

En el seu parlament, Teresa Losada va emfasitzar el següent: «El sentit de la vida humana no s'orienta vers l'acumulació de riqueses, sinó vers la justícia i la fraternitat. La vida humana no consisteix a tenir, sinó a ser solidari, contràriament a aquesta fractura longitudinal que origina la perversa divisió entre pobres i rics, la sobreabundància per una banda i l'escassetat més desesperant de l'altra, divisió que provoca una injustícia de dimensions planetàries. D'aquí que podem afirmar que "la nostra comoditat és alhora la nostra feblesa".»

Finalment, la vicepresidenta del Govern català va lloar el compromís de la germana Teresa Losada amb la gent més necessitada: «Ha treballat de manera incansable en l'acolliment de les persones immigrades i dels més humils. I ho ha fet sempre des de la humilitat, allunyada de la notorietat i dels focus, posant alegria allà on només podia haver tristesa.»

En aquest sentit, Joana Ortega va destacar que la seva tasca és un exemple dels valors que ens han de regir com a societat. «L'obra de la germana Teresa no és només un servei de fe, sinó també l'expressió d'uns valors que ens fan més forts com a societat i com a país», va assenyalar. També va remarcar la importància del diàleg i el coneixement mutu «perquè les persones que arriben també serveixen per construir Catalunya». «Tots estem cridats —va manifestar— a construir una Catalunya que valori la dignitat de la persona, que defensi la llibertat i la igualtat, que promogui la solidaritat i que garanteixi la pau i la democràcia.»

Miquel Angel Codina

Article publicat a Catalunya Cristiana el 8 d'abril de 2012

Nº 195

Secretariat pels marginats

Creix més d'un 30 per cent el nombre de persones sense llar a Barcelona

(Arrels Fundació) A Barcelona hi ha 2.791 persones sense llar: 1.533 dormint directament al carrer o en assentaments a diversos punts de la ciutat, i 1.258 persones més allotjades als recursos d'atenció públics i privats existents. En total, un 32,1% més que fa quatre anys. Les dades les aporta la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar en un informe basat en el recompte nocturn de persones sense sostre realitzat al novembre passat.

El 8 de novembre passat unes 700 persones voluntàries van recórrer els deu districtes de Barcelona amb l'objectiu de comptar les persones que aquella nit dormien als carrers de la ciutat. A la informació obtinguda es van sumar les xifres aportades pels recursos residencials públics i privats que allotgen persones sense llar i dades del Servei d'Inclusió Social. El resultat d'aquella nit es materialitza ara en un informe que dona una dada preocupant: en els darrers quatre anys el nombre de persones sense llar a Barcelona ha crescut un 32,1%.

Segons la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar (XAPSLL), impulsora del recompte nocturn i que al 2008 va organitzar un altre, els resultats obtinguts confirmen que "s'està produint un increment progressiu del nombre de persones sense llar" a Barcelona. De les 2.891 persones sense llar que s'estima que hi ha a la ciutat, 838 dormen a la via pública, 1.258 ho fan als recursos residencials de l'administració i les entitats socials, i 695 persones viuen a assentaments.

"Entre el primer recompte realitzat al març del 2008 i el més recent del 8 de novembre, el nombre de persones pernoctant al carrer ha augmentat un 27% i el nombre de persones allotjades a equipaments de la XAPSLL un 5,7%", afirmen des de la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar. El perfil de la persona que dorm al carrer és el d'un home, d'entre 26 i 45 anys, que pernocta en algun tipus de cobert, sobretot als districtes de l'Eixample i Ciutat Vella. Les conseqüències de viure al carrer es recullen també a la investigació i es resumeixen en una dada: l'esperança de vida d'aquestes persones baixa fins als 58 anys.

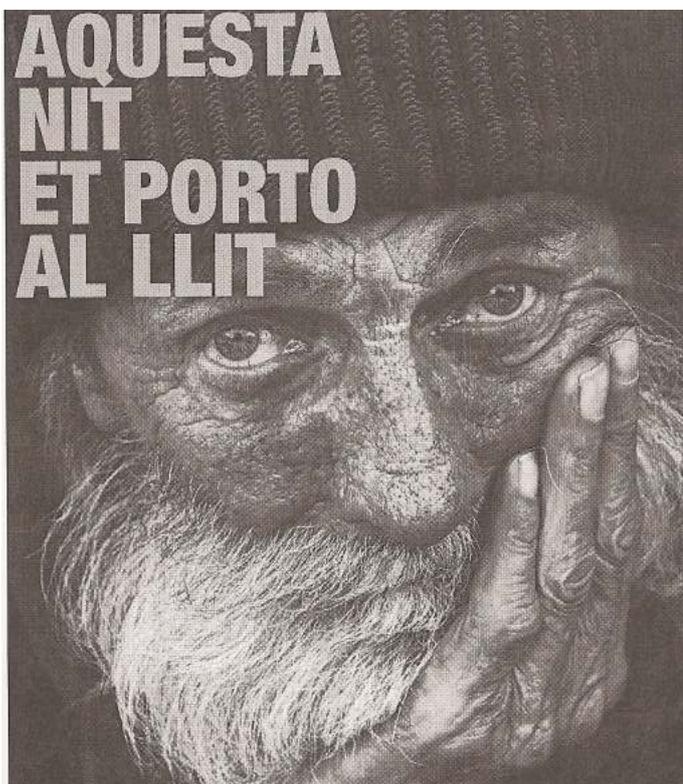
L'informe destaca dues realitats més: l'augment de famílies sense llar i un "important" increment de persones que viuen en assentaments de caravanes o estructures temporals, a naus, solars i edificis en desús.

En aquest context, des de la XAPSLL plantegen les següents recomanacions:

- Incidir en la prevenció per evitar situacions d'exclusió residencial i que més famílies perdin casa seva, i fomentar polítiques de realotjament ràpid per a les persones que es queden sense llar i que no necessiten un suport socioeducatiu.
- Comptar amb equipaments adaptats a les noves necessitats d'exclusió residencial i, en especial, a les famílies amb menors.
- Crear recursos residencials específics per a persones menors de 65 anys que acumulen diverses problemàtiques (social, sanitària, psiquiàtrica, orgànica...).
- Ampliar l'oferta de places a recursos d'acollida de baixa exigència per donar cabuda a l'increment de persones al carrer i atendre les persones amb més dificultats per accedir a recursos de llarga estada.

Fragment de l'article de Catalunya Religió del dia 13 d'abril de 2012

Per donar resposta en aquest greu problema, un grup de persones i entitats han promogut l'apertura d'un local pels sense-sostre. El projecte s'anomena Espai de Vincles i n'ha assumit la direcció i la coordinació l'Obra Social Santa Lluïa de Marillach

**AQUESTA
NIT
ET PORTO
AL LLIT**

A BARCELONA HI HA MOLTES PERSONES QUE CADA DIA DORMEN AL RAS, AMB LA SOLITUD I LA MISÈRIA COM A ÚNICA COMPANYIA. SÓN PERSONES QUE HAN ANAT PERDENT ELS VINCLES AMB LA SOCIETAT, PERSONES QUE SE SENTEN REBUTJADES FINS AL PUNT QUE JA NO DEMANEN NI UTILITZEN L'AJUDA QUE SE'LS OFEREIX.

**NECESSITEM VOLUNTÀRIES
I VOLUNTARIS DISPOSATS A
IMPLICAR-SE A REFER VINCLES**

La implicació mínima és de **3 hores al mes, de 21.45 a 00.45 h de la nit**. Si ho penses bé, és el temps que dediques a anar al cinema, al teatre o a sopar en un restaurant.

Volem refer vincles amb la gent que viu i dorm al carrer. Els oferim un espai acollidor, segur i digne per passar una estona i dormir. Volem facilitar que aquestes persones tornin a experimentar sentiments de valoració, d'estimació i de comprensió. Els oferim un espai amb l'escalfor d'un tracte humà, proper i personalitzat. Volem treure el millor que cadascú porta dintre. Els oferim un espai d'escolta que dignifiqui la persona. Volem ajudar-los a refer els vincles trencats i a tenir un projecte de futur esperçat.

Unes hores de la teva vida són vida per a ells i elles.

**FES-TE'N VOLUNTARI!
FES-TE'N VOLUNTÀRIA!**

Envia'ns un correu electrònic a l'adreça cata.veres@gmail.com. Ens posarem en contacte amb tu per convidar-te a participar en una reunió informativa a fi que, arran de la informació rebuda, puguis decidir la teva implicació definitiva en el projecte. T'hi esperem. Moltes gràcies!

Agenda

Agenda del darrer semestre del curs 2011-12
de la Delegació de Pastoral Social obertes a tothom

MAIG 2012:

5.- 4a Trobada de voluntaris que treballen pel quart món. Teresianes del Carrer Ganduxer, 85 de 10,30 a 17,30h.

8.- Reunió del Consell de Capellans de Catalunya (11h) a Obra Mercedària (Plaça Castella, 6) i Consell Permanent a les 19.30h al SEPAP (Rivadeneira,6, 8a) .

14.- Pregària del SEPAP (Mercedaris de Plaça Castella) a les 20:30.

19.-Curs de 4 hores d'iniciació per a nous voluntaris del SEPAP

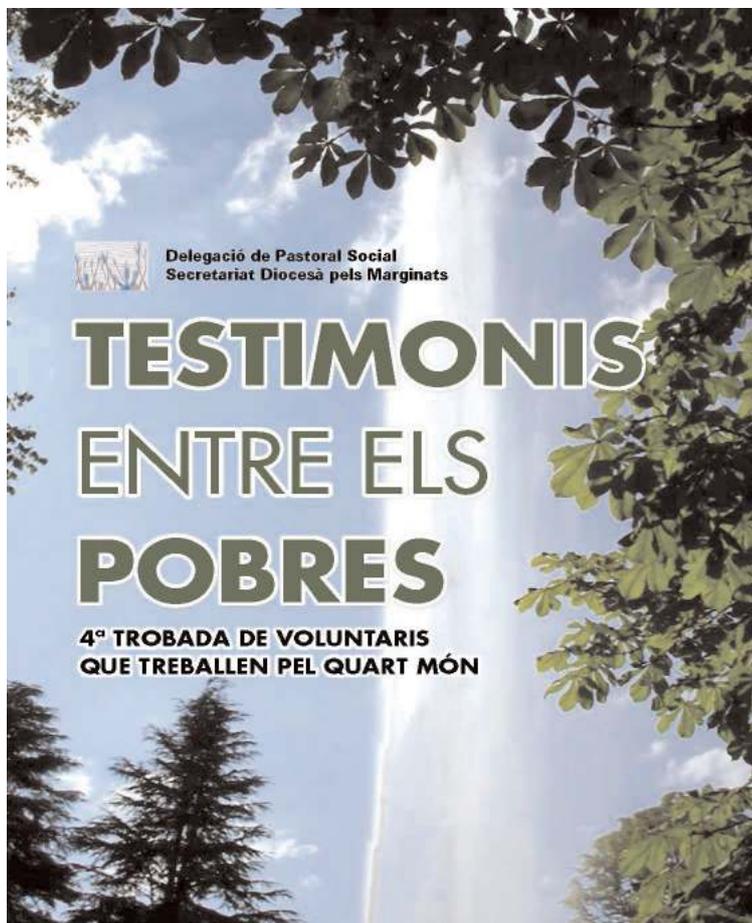
JUNY 2012:

2.- Assemblea de final de curs del SEPAP (Seminari de Barcelona de 9,30 a 13,30h).

3.- Sortida a Poblet el diumenge 3 convocada pel grup "Caminem junts en la diversitat" i obert a tothom. Per informació i inscripcions podeu consultar el web <http://www.caminemjunts.com/>

4.-Reunió del Consell de Capellans i Consell Permanent a les 19.30h al SEPAP (Rivadeneira,6, 8a) i sopar de germanor .

9.-Curs de 4 hores d'iniciació per a nous voluntaris del SEPAP a càrrec de José Mª Carod

Dissabte 5 de maig de 2012

Teresianes de Ganduxer (Ganduxer, 85 - Barcelona) de 10,30 a 17,30h

Conferència a càrrec del Mn. Gaspar Mora, professor de la Facultat de Teologia sobre "L'espiritualitat en temps de crisi", fira d'entitats, taula rodona sobre diferents realitats del quart món i presentació del quart volum de la col·lecció "Testimonis entre els pobres" dedicat a Rosa Navarro i el Pare Paco. A la tarda, dinar i projecció d'una pel·lícula sobre el tema.

Nou web de "Caminem Junts en la diversitat":

<http://www.caminemjunts.com/>

SUMARI

- Caminem junts en la diversitat. (p. 2)
- Plataforma d'entitats cristianes amb els immigrants (p. 3-6)
- Pastoral Penitenciària (p.7-8)
- Pastoral Gitana (p.9)
- Lliurament del Memorial Cassià Just a la germana Teresa Losada (p. 10)
- Recompte de persones sense llar a Barcelona (p. 11)
- Agenda darrer trimestre curs 2011-12 (p.12)

L'AIXECA'T EN PDF

Per tots aquells que vulgueu rebre el nostre butlletí via e-mail, ens podeu fer arribar un correu electrònic a la nostra adreça i us el farem arribar: delpassocial@yahoo.es